

[Ebba Strange]

er varetægtsfængslingen af de helt unge mennesker på 15–16 år. Jeg har ladet mig fortælle, at en af grundene til, at man varetægtsfængsler, er, at der er et dårligt samarbejde mellem den centrale kriminalforsorg på den ene side og de ungdomshjem, der ligger i amtslig regie, på den anden side – bl.a. hvem der nu skal betale og sådan noget. Det vil jeg gerne have noget at vide om enten her eller måske senere i retsudvalget, for hvis grunden til, at man putter dem i fængsel, er, at man ikke har et ungdomshjem at anbringe dem på, eller at man ikke kan blive enig om, hvem der skal betale det, synes jeg, det er et elendigt grundlag, og så vil jeg virkelig opfordre til, at man får skabt nogle andre steder, hvor de unge mennesker kan være, end vores fængsler.

Hvad angår justitsministerens oplysninger om, hvad der i øvrigt sker på de områder, vi har diskuteret, er jeg selvfølgelig glad for den uddybning, der kom i anden omgang, som fortalte os lidt mere om det.

Jeg kunne godt tænke mig, at der også blev iværksat et forsøg, som gik på, hvordan man kan imødekomme rimelige efterforskningshensyn uden at totalisolere folk. Kunne vi ikke få nogle forslag til, hvordan noget sådant kunne gøres; eventuelt kunne man tage til udlandet og lære noget af det.

Nu hører vi om forsøget ved de københavnske fængsler, og jeg kan sige, at bare det, at der bliver skabt så stor en interesse om ens person, at man får lægebesøg en gang om ugen, i sig selv er med til at gøre isolationen mindre alvorlig, end hvis man ikke får det – men alligevel.

Det er for mig at se ikke kun et spørgsmål om længden af isolationen, det er også et spørgsmål om at finde noget at afløse den med, og det vil jeg bede om at man også tager fat på, så vi kan komme af med den.

Justitsministeren nævnedes nogle af de områder, hvor han mener at den demokratiske kontrol med politiet manifesterer sig, og så nævnedes justitsministeren, hvordan han havde tacklet spørgsmålet om kartoteket over de homoseksuelle i Esbjerg. Dertil vil jeg sige, at det er et af de steder, hvor jeg synes man ligger under for en politietat. Når man beder politiets organisationer om at finde andre metoder til at imødekomme de ønsker, som de homoseksuelle fra Esbjerg har stillet, mener jeg, justitsministeriet måtte have myndig-

hed til at sige: det kartotek skal ødelægges, den sag er opklaret, vi har fundet den skyldige, der er ikke mere i den sag. De kartoteker, jeg er mest bekymret over, er de kartoteker, hvor mennesker, der mere eller mindre tilfældigt har været involveret i en retssag, står til tid og evighed. Der kunne jeg godt ønske mig lidt mere håndfasthed og ikke sådan nogle venlige spørgsmål, om man eventuelt kunne gøre det på en lidt anden måde. Det skal slet ikke gøres; de skal bare ødelægges. Så er det sagt!

Det eneste sted, hvor justitsministeren ligesom accepterede, at der var sket en ændring i metoderne, var med hensyn til politiprovokatorer; og det var, fordi der var sket en ændring i kriminalitetsbilledet. Det er da rigtigt, at der er sket en ændring i kriminalitetsbilledet, men kriminalitetsbilledet har vel i alle historiske epoker en meget nøje sammenhæng med samfundsudviklingen og samfundssystemet i øvrigt. Jeg mener ikke, det i sig selv gør det forsvarligt at anvende politiet på den måde, man gør.

Jeg lagde mærke til, at justitsministeren i forbindelse med den sag fra Frederiksberg, som har været omtalt i pressen i den senere tid, har udtalt, at han mente, politiet skulle være i uniform, når de foretog anholdelse. Jeg er bekymret over de mange situationer, hvor politiet optræder uuniformeret. Jeg tror, det er vigtigt, vi kan se, hvad det er, vi har med at gøre, når vi har politiet i nærheden. Deraf altså også min holdning til politiprovokatorer.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger i anledning af det, justitsministeren sagde om registrering af lovlig politisk virksomhed. Justitsministeren fastslog heroppefra, at forsvarets efterretningstjeneste naturligvis fulgte regeringserklæringen. Ja, det er jo da betryggende. Men justitsministeren gjorde ikke opmærksom på, at der her er tale om 2 regeringserklæringer: den fra 1969, som hr. Ninn-Hansen afgav på den daværende regerings vegne, og som sagde, at man ikke registrerede lovlig politisk virksomhed, og den socialdemokratiske regerings erklæring her i tinget, hvor man sagde, at man registrerede lovlig politisk virksomhed, når man i øvrigt registrerede. Det er fortsættelsen, der er den